

«Μνήμη Ὁσίου» – 1924-2004 :

Ἡ ὀγδοηκοστὴ ἐπέτειος
τῆς Ἡμερολογιακῆς Καινοτομίας

Θαῦμα ἐπιβεβαιωτικὸν τοῦ Πατρίου Ἐκκλησιαστικοῦ Ἡμερολογίου*

τοῦ Ἁγίου Ἰωάννου Μαξίμοβιτς
Ἀρχιεπισκόπου Σαγγάης καὶ Σάν Φραντσίσκο
(1896 - 1966)

Ο ΑΡΧΙΕΠΙΣΚΟΠΟΣ Ἰωάννης ἦτο ἓνας σύγχρονος Ἅγιος¹. Ἐπρόκειτο περὶ μιᾶς ἐξεχούσης πνευματικῆς φυσιογνωμίας τοῦ Κ' αἰῶνος, ἐνὸς πραγματικοῦ δώρου τῆς Χάριτος εἰς ἐποχὴν αὐχμηράν, καθ' ἣν στιγμὴν λέγονται καὶ γράφονται πλεῖστα ὅσα περὶ Ὁρθοδόξου πνευματικῆς ζωῆς, περὶ Ὁρθοδόξου Πίστεως, περὶ Ἀγιότητος κλπ., ἐνῶ ἐλλείπουν τραγικῶς οἱ ἐνσαρκωταὶ αὐτῶν ἐν ἔργῳ καὶ λόγῳ, τῇ δυνάμει τοῦ Ἁγίου Πνεύματος.

Ὁ εὐλογημένος Βλαντίκα Ἰωάννης, προικισμένος ἀπὸ τὸν Κύριόν μας δι' ἐξαιρέτων ταλάντων, κατέστησεν ἑαυτὸν θησαυροφυλάκιον τῶν ἐν Χριστῷ ἀρετῶν: ἡ ἀκακία, ἡ ἐκουσία διὰ Χριστὸν σαλότης, ἀνέδειξαν αὐτὸν ἓνα πολύτιμον ἀδάμαντα τῆς Ἐκκλησίας τοῦ Χριστοῦ μας, πνευματοφόρον προφήτην, αὐστηρὸν ἀσκητὴν, ἀκάματον ἐργάτην τῆς προσευχῆς, ἀκατάβλητον βιαστὴν τῆς Βασιλείας τῶν Οὐρανῶν, ἀσυμβίβαστον φύλακα τῆς Ἱερᾶς Παραδόσεως καὶ μαχητικὸν προασπιστὴν τῆς γνησίας Ὁρθοδόξου Πίστεως.

Διεκρίθη καὶ ἔγινεν ἀγαπητὸς ἀπὸ τὰ λογικὰ πρόβατα τοῦ Λαοῦ τοῦ Θεοῦ ὡς εἰρηνοποιός, διάκονος καταλλαγῆς, ἐλεήμων, δίκαιος,

πρᾶος, ἡσύχιος, ὑπομονετικός, καρτερικός, διδακτικός, ποιμὴν καλός, οἰκονόμος τῆς Χάριτος καὶ παροχεὺς Αὐτῆς εἰς τοὺς ἐγγύς καὶ τοὺς μακρὰν εὐρισκομένους ἀδελφούς αὐτοῦ. Διότι ἔμπροσθέν του ἀντίκρυζε μόνον ἀδελφούς, καίτοι πολλοὶ τὸν ἐπεβουλεύθησαν, ἐσυκοφάντησαν καὶ ἐταλαιπώρησαν.

Ἦτο πράγματι μία ζῶσα ἀνεξάντλητος πηγὴ ἀγιότητος, δι' αὐτὸ καὶ μετὰ θάνατον αἱ ἰάσεις, θεραπείαι καὶ αἱ πολυποίκιλοι καὶ ἀναρίθμητοι θαυμασταὶ ἐπεμβάσεις του συνεχίζουσι νὰ μαρτυροῦν περὶ τῆς ἀγιότητός του, τῆς αὐθεντικότητος τῆς μαρτυρίας του, τῆς θεοπέμπτου παρουσίας καὶ δράσεώς του εἰς τοὺς ἐσχάτους τούτους καιροὺς τῆς ἀποστασίας καὶ τῆς ἐκπτώσεως ἐκ τοῦ ἀληθοῦς μέτρου καὶ κριτηρίου τῆς Ὁρθοδόξου Πίστεως καὶ τοῦ Ὁρθοδόξου ἠθους.

Ἐνα πολὺ χαρακτηριστικὸν κείμενον, κυκλοφορῆσαν ἐπὶ τῇ εἰκοσαετίᾳ τῆς κοιμήσεώς του, προτρεπτικόν, ὡς καὶ πλεῖστα ἄλλα, διὰ τὴν ἐπίσημον ἀνακήρυξιν τῆς ἀγιότητος τοῦ Ἱεροῦ Ἀνδρός, ἔλεγε μεταξύ ἄλλων:

«Ὁ Μακάριος Ἀρχιεπίσκοπος Ἰωάννης Μαξίμοβιτς (1896-1966) ἐθεωρεῖτο ὡς εἰς Ἅγιος κατὰ τὴν διάρκειαν τῆς ἐπιγείου αὐτοῦ ζωῆς. Ἐκδηλώνων πολλὰ εἶδη Ὁρθοδόξου ἀγιότητος, ἦτο εἰς θεόπνευστος θεολόγος καὶ εἰς διὰ Χριστὸν σαλός, εἰς ζηλωτῆς ἱεραποστολικὸς Ἱεράρχης καὶ εἰς τροφεὺς τῶν πτωχῶν, εἰς αὐστηρὸς ἀσκητῆς καὶ εἰς ἀγαπητὸς πατὴρ τῶν ὀρφανῶν. Ὡς ὁ Μωϋσῆς, ἀπηλευθέρωσε τὸ ποίμνιον αὐτοῦ ἐκ τῆς καταπίεσεως, μεταφέρων τοῦτο ἐκ τῆς κομμουνιστικῆς Κίνας εἰς τὸν ἐλεύθερον κόσμον ὡς οἱ πρῶτοι Ἀπόστολοι, ἦτοι εἰς θαυματουργός, ὅστις ἐπιτελοῦσεν ἀναρίθμητα θαύματα καὶ ἰάσεις. Εἰς ἀνὴρ τῆς ἀδιακόπου καὶ ἀσιγήτου προσευχῆς, ἐθεωρεῖτο ἀπὸ πολλούς, ὡς γνήσιος Ἅγιος Γέρων τῆς Παραδόσεως τῶν μεγάλων Ρώσων Στάρετς. Κατέχων τὸ δῶρον τῆς προοράσεως, ἀνταπεκρίνετο εἰς τὰς σκέψεις τῶν ἀνθρώπων, πρὶν νὰ ἐκφράσῃ αὐτάς, καὶ μυστικῶς ἤκουε καὶ ἀπαντοῦσε εἰς προσευχὰς ἀπὸ μεγάλας ἀποστάσεις. Δὲν ἦσαν ἐν τούτοις αἱ ἐκπληκτικαὶ πράξεις τῆς προοράσεως καὶ ἰάσεως, αἱ ὁποῖαι ἐν πρῶτοις προσεῖλκυον τὰ πλήθη εἰς αὐτόν· ἀντὶ αὐτῶν, ἦτο ἡ ἄφθονος ἐν Χριστῷ ἀγάπη, ἡ ὁποία ἔρρεεν ἐξ αὐτοῦ. Δὲν ἔπαυε νὰ παρέχῃ αὐτὴν τὴν ἀγάπην καί, εἶναι ἀκόμη καὶ μέχρι σήμερον ἀνταποδιδόμενη, ἀκόμη καὶ

ἀπὸ ἐκείνους ποὺ δὲν τὸν ἐγνώρισαν ποτὲ κατὰ τὴν διάρκειαν τῆς ζωῆς του»².

* * *

ΕΙΣ ΤΟ ἐν συνεχείᾳ δημοσιευόμενον χαριτωμένον καὶ θαυμαστὸν περιστατικόν, τὸ ὁποῖον συνέβη τέσσαρα ἔτη μετὰ τὴν μακαρίαν κοίμησίν του, τονίζεται καὶ ἐπιβεβαιώνεται ἡ καθ' ὅλην τὴν διάρκειαν τῆς ἐπιγείου ζωῆς του ἀκριβῆς προσήλωσίς του εἰς τὴν Ἱερὰν Παράδοσιν τῆς Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας.

Ἡ Ὁρθόδοξος Παράδοσις, διὰ τῆς ἀπὸ τῶν ἀρχῶν τοῦ αἰῶνος μας ἀρξαμένης Οἰκουμενικῆς Κινήσεως, μεθ' ὅλα τὰ δυσάρεστα συμπαρομαρτοῦντα (καινοτομίαι, μοδερνισμός, εἰσαγωγή νέου ἡμερολογίου, ἀναγνώρισις αἰρετικῶν, συμπροσευχαὶ καὶ λειτουργικὴ κοινωνία μετ' αὐτῶν κ.ἄ.), ἐπλήγη δεινῶς, εἴμεθα δὲ μάρτυρες καθημερινῶς τῶν τραγικῶν συνεπειῶν τῆς παναιρετικῆς αὐτῆς τακτικῆς.

Ὁ Ἅγιος Ἀρχιεπίσκοπος Ἰωάννης εἶχεν ἐκφράσει τὴν ἀντίθεσίν του πρὸς τὴν παναίρεσιν τοῦ οἰκουμενισμοῦ, καταδικάζων τὸ φιλοκαινοτόμον πνεῦμα, ὡς αὐτὸ ἐξεδηλώθη ἀπὸ τοῦ 1920 κ.έ. εἰς τὸν Ὁρθόδοxon κόσμον ὑπὸ τοῦ πρωτοστατοῦντος εἰς φιλαίρετικὰ ἐνεργείας Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλεως.

Οὕτως, ἔλεγεν ὁ Ἅγιος μεταξὺ ἄλλων εἰς ἀναφορὰν του πρὸς ὅλας τὰς Αὐτοκεφάλους Ἐκκλησίας, ἥτις ἀνεγνώσθη εἰς τὴν Δευτέραν Σύνοδον τῆς Ρωσικῆς Ἐκκλησίας τῆς Διασπορᾶς εἰς τὸ Κάρλοβιτς τῆς Γιουγκοσλαβίας τὸ 1938 μὲ κύριον θέμα: «Ἡ ἐξασθένησις τοῦ Πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλεως»:

«...Τὸ ἠθικὸν κῦρος τῶν Πατριαρχῶν τῆς Κωνσταντινουπόλεως ἔχει ὁμοίως πέσει πολὺ χαμηλὰ ἐν ὄψει τῆς ἀκραίας ἀσταθείας των εἰς ἐκκλησιαστικὰ ζητήματα. Οὕτως, ὁ Πατριάρχης Μελέτιος Δ' (Μεταξάκης) συνεκάλεσε μίαν "Πανορθόδοxon Σύνοδον", μὲ ἐκπροσώπους ἐκ διαφόρων ἐκκλησιῶν, ὅπου ἀπεφασίσθη ἡ εἰσαγωγή τοῦ Νέου Ἡμερολογίου. Αὐτὴ ἡ ἀπόφασις, εἰσήγαγεν ἓνα τρομερὸν σχίσμα μεταξὺ τῶν Ὁρθοδόξων Χριστιανῶν... Ἐχον χάσει (τὸ Οἰκουμενικὸν Πατριαρχεῖον) τὴν σημασίαν του, ὡς ἐνὸς στόλου τῆς ἀληθείας, καὶ ἔχον ἀφ' ἑαυτοῦ κατασταθῆ μία πηγὴ διαιρέσεως, καὶ κατὰ τὸν ἴδιον χρόνον διακατεχόμενον ὑπὸ μιᾶς ὑπερμέτρου ἀγάπης διὰ δύναμιν - ἀντιπροσωπεύει ἓνα ἐλεεινὸν θέαμα, τὸ ὁποῖον ἐνθυμίζει τὴν χειροτέραν ἐκ τῶν περιόδων εἰς τὴν ἱστορίαν τοῦ θρόνου τῆς

ΤΟ ΑΚΟΛΟΥΘΟΝ περιστατικὸν ἐλήφθη ἐκ τῆς συλλογῆς θαυμάτων τοῦ Ἁγίου Ἰωάννου, δημοσιευθέντων εἰς τὸ ἀφιέρωμα τοῦ ἀμερικανικοῦ περιοδικοῦ «Ὁρθόδοξος Λόγος» («Orthodox Word»)⁴ ἐπὶ τῇ εἰκοσαετίᾳ τῆς κοιμήσεώς του. Τὸ θαῦμα, ὅπως καὶ ἄλλα δύο ἐν συνεχείᾳ αὐτοῦ, ἀπέστειλε πρὸς δημοσίευσιν ἢ μάρτυς αὐτοῦ εἰς τὰς 2/15.4.1986, ὑπογράφουσα πλέον ὡς «ἀμαρτωλὴ Μοναχὴ Ἑλπίς (Nadezhda), Seattle - Washington», καὶ συνέβη κατὰ τὰς ἀρχὰς τοῦ 1970. Ἐδημοσιεύθη καὶ εἰς τὸ ὑπὸ τῶν ἰδίων ἐκδοτῶν κυκλοφορήσαν βιβλίον μὲ τίτλον «Ὁ Μακάριος Ἰωάννης ὁ Θαυματουργός» (Blessed John The Wonder-Worker) (1987, σελ. 296-297), ὡς ὑπ' ἀριθμὸν 36 θαῦμα, ἐπὶ συνόλου 100 δημοσιευμένων, μὲ τίτλον: «Προστασία τριῶν Ὁρθόδοξων παίδων, Ι. Ἀδὰμ Ράσσελλ».

«Ἦμουν νεοφώτιστη Ὁρθόδοξη Χριστιανή, ἔγκυος στὸ πρῶτο μου παιδί. Ἦμουν εἴκοσι τριῶν ἐτῶν. Ὅπως πολλοὶ προσήλυτοι ποὺ δὲν ἐγνώρισαν τὸν Βλαντίκα Ἰωάννη (Μαξίμοβιτς, †1966), ἀφοῦ ἐδιάβασα τὸν βίό του - τὶς θεραπείες ποὺ ἐπετέλεσε ὅσο ζοῦσε, τὰ ὀρφανὰ ποὺ ἔσωσε, τοὺς δυστυχημένους ἀνθρώπους ποὺ ἐβοήθησε, τὶς Ὁρθόδοξες κοινότητες ποὺ ὀλομόναχος ἐδημιούργησε μεταξὺ Γάλλων, Δανῶν, Κινέζων, Ἰρλανδῶν, Φιλιππινέζων, Ἰαπώνων κλπ. - ἀνέπτυξα μίαν ἀπέραντη ἀγάπη καὶ ἀφοσίωσι πρὸς αὐτόν. Ἔτσι, ὅταν προσευχόμενοι στὸν Θεό, τὴν Μητέρα Του καὶ τοὺς Ἁγίους γιὰ καθοδήγησι, πάντοτε συμπεριελάμβανα τὸν μακάριο Ἰωάννη στὶς προσευχές μου.

Διαμένοντας ἀπέναντι ἀπὸ τὸν ἐνοριακὸ Ναὸ τοῦ ἁγίου Νικολάου στὸ Σηάτλ, ὅπου ὁ μακάριος Ἰωάννης ἐκοιμήθη, αἰσθανόμενοι τιμὴ ποὺ ἤξερα ἓνα "σύγχρονο ἅγιο" καὶ προνομιούχος ποὺ συμμετεῖχα στὴν Παννυχίδα γι' αὐτὸν κάθε Πέμπτη στὸ μικρὸ δωμάτιο, ὅπου ἐκοιμήθη. Μὲ εὐλάβεια ἀσπαζόμενοι τὴν πολυθρόνα, στὴν ὁποία ἐκοιμήθη, τὸ καλημαύχιό του, τὰ ἐπισκοπικὰ ἄμφια καὶ τὸ κομβοσχοῖνι του. Ἐνα ἀπὸ τὰ πνευματικὰ του τέκνα, ὁ Γεώργιος Καλφῶβ, ἦταν πάντοτε ἐκεῖ, καὶ ἔψαλλε μὲ τὸν γέροντα Ἱερέα Ἀνδρέα.

Ὡς προσήλυτη, ἐπίστευα στὴν Ὁρθόδοξη Ἐκκλησία, ἀλλὰ δὲν κατανοοῦσα τὴν σημασία τοῦ Παλαιοῦ Ἡμερολογίου. Ἔτσι καθὼς ἤμουν ἐγκυος, γνωρίζοντας ὅτι τὸ παιδί μου θὰ γεννιόταν γύρω στὰ Χριστούγεννα, προσευχοῦμαι στὴν Μητέρα τοῦ Θεοῦ καὶ στὸν ἅγιο Ἰωάννη γιὰ νὰ γεννηθῆ τὸ παιδί μου στὰ “ Ἀληθινὰ Χριστούγεννα”. Ἡ 25η Δεκεμβρίου (κατὰ τὸ νέο ἡμερολόγιο) ἦλθε καὶ πέρασε, καὶ ἡ 7η Ἰανουαρίου (Χριστούγεννα μὲ τὸ Πάτριον Ἡμερολόγιο) πλησίαζε. Ἦμουν συγκινημένη, ἀλλὰ ποτὲ δὲν φαναταζόμουνα αὐτὰ ποῦ μοῦ συνέβησαν.

Ἐπειδὴ ἦταν ὁ τελευταῖος μῆνας πρὶν ἀπὸ τὴν γέννα, δὲν ἤμποροῦσα πλέον νὰ ἀνεβαίνω τὶς σκάλες τῆς Ἐνορίας, κι ἔτσι προσευχοῦμαι ἀκόμη πιὸ θερμὰ πρὸς τὸν Βλαντίκα. Ὀλίγες ἡμέρες πρὸ τῆς 7ης Ἰανουαρίου ξύπνησα ἀπὸ ἓνα παράξενο φαινόμενο (ὁ σύζυγός μου Μελχισηδὲκ κοιμόταν δίπλα μου). Τὸ δωμάτιό μου ἦταν γεμάτο ἀπὸ ἓνα ὄμορφο, ἀσύνηθες λευκὸ φῶς. Ἐνόησα ὅτι ἤμουν ξύπνια καὶ αἰσθάνθηκα τόσο παράξενα, ὅσο ἂν θὰ ἤμουν στὸν Παράδεισο. Μία Μοναχὴ στὰ λευκὰ ἦταν γονατιστὴ μπροστὰ στὸ κρεβάτι μου, δίπλα ἀπὸ τὸ κρεβατάκι τοῦ μωροῦ - δὲν ἤμποροῦσα νὰ ἰδῶ τὸ πρόσωπό της, ἐπειδὴ -ἦταν σκυμμένη. Καὶ μετὰ τὸν εἶδα (τὸν Βλαντίκα) ὅλον σὲ ἀστραφτερὰ λευκὰ ἄμφια, νὰ στέκεται στὴν εἴσοδο τοῦ δωματίου. Γνώρισα ὅτι αὐτὸς ἦταν, ἐπειδὴ αὐτὸν εἶχα στὸ νοῦ μου. Ἦταν κοντός· τὸ πρόσωπό του ἔλαμπε, παρ' ὅλο ποῦ κρυβόταν ἀπὸ τὸ χάρισμα (μεσοτέιχον) τοῦ χώλ, καὶ μὲ τὸ δεξί του χέρι μὲ εὐλόγησε. Αὐτὴ ἡ ὄρασις διήρκεσε μόνο μία στιγμή. Πιστεύω ὅτι ἡ Μοναχὴ στὰ λευκὰ ἦταν ἡ ἁγία Ἐλισάβετ Θεοδώροβνα (ἡ Μεγάλῃ Δούκισσα, ἡ Νεομάρτυς), ἐπειδὴ καὶ αὐτὴν εἶχα στὸ νοῦ μου ἐπίσης.

Στὶς 3 π.μ. τῆς 7ης Ἰανουαρίου (Χριστούγεννα μὲ τὸ Ὁρθόδοξο Ἡμερολόγιο), 1970, ἄρχισαν οἱ πόνοι τῆς γέννας, καὶ πρὸς χαρὰν μου στὶς 4 μ.μ. ὁ υἱός μας Ἀδὰμ γεννήθηκε. Ἐδόξασα τὸν Θεό, τὴν Θεοτόκο καὶ φυσικὰ τοὺς ἁγίους Ἰωάννη καὶ Ἐλισάβετ!

Θὰ προσπαθῶ νὰ παραμένω πιστὴ στὸ Παλαιὸ Ἡμερολόγιο, καὶ γιὰ μένα πλέον δὲν ὑπάρχει ἀμφιβολία !».

(*) Πρβλ. περιοδ. «**Ορθόδοξος Ένστασις καὶ Μαρτυρία**», ἀριθ. 22-23/Ἰανουάριος - Ἰούνιος 1991, σελ. 286-290.

1. Βλ. σύντομον βιογραφίαν ἐν περιοδ. «**Ἅγιος Κυπριανός**», ἀριθ. 209 - 211/Μαΐιος - Ἰούλιος 1986, σελ. 39-40. Καὶ ἐπίσης: «**Ο Ἅγιος Ἰωάννης (Μαξιμοβιτς)**».

2. Βλ. ἔφημερ. «**Orthodox News**», Νο 11/ July 1986, p.1.

3. Βλ. περιοδ. «**The Orthodox Word**», Νο 4 (45)/ July - August 1972, p. 177.

4. Βλ. περιοδ. «**The Orthodox Word**», Νο 2 (127)/ March - April 1986, pp. 75-76.

Σημειωτέον, ὅτι ἔν ἔτος πρὸ τῆς κοιμήσεώς του, ὁ Μακάριος Ἰωάννης ηὐλόγησε τὴν ἔκδοσιν τοῦ πρώτου τεύχους τοῦ ἐν λόγῳ περιοδικοῦ.